

Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které povolal, ty také ospravedlnil, a které ospravedlnil, ty také uvedl do své slávy. (Řím. 8,28-30)

Milé sestry, milí bratři, myslím, že jestli je nějaký text, který si připomínáme, když potřebujeme povzbuzení, když nás potká něco nečekaného, pak je to tento: **Milujícím Boha všechno napomáhá k dobrému.** Je to pro nás posila ve chvílích těžkostí a trápení. Nakonec se to přece jenom obrátí k dobrému! Skončí to dobře! I když prožíváme něco, s čím si nevíme rady, dobře to dopadne.

Ale co je to to **dobré**? Co je to dobré z našeho pohledu? Bylo by zajímavé udělat anketu, kde bychom se pokusili najít odpověď na tuto otázku. Ale možná by se naše odpovědi hodně podobaly. Dobré je mít **spořádanou rodinu**. Dobré je **slušně bydlet**. Dobré je mít **auto**, které nás doveze tam, kam potřebujeme a které není úplně pro ostudu. Je dobré mít **slušnou práci**. Je dobré **mít přátele**, na které se mohou spolehnout. Je dobré **mít sbor**, kam můžeme chodit. A úplně nejlepší je, pokud to platí všechno naráz. Ale když se začteme do toho textu, zjistíme, že ten Boží pohled na to, co je to dobré se od toho našeho pohledu dost výrazně liší. Máme sklon si myslet, že nám ten text říká, že Bůh slibuje těm, kdo ho milují, že všechno, co se s nimi stane, bude dobré. Ale pak, když do našeho života přijde nějaké trápení, nemoc nebo dokonce nějaká tragédie, jsme zmatení, protože to přece není to, co bychom měli prožívat. A klademe si otázku: **Proč? Udělali jsme něco špatně, že na nás Bůh zanevřel?**

V roce 1921 se vydal manželský pár David a Svea Floodovi ze Švédska na misií do tehdejšího Belgického Konga v rovníkové Africe. Spolu s dalším misionářským párem, manžely Ericksonovými, se rozhodli usadit v jedné z nejdálčenějších oblastí Konga, aby tam domorodcům přinesli evangelium.

Přišli do vesnice N'dolera, ale náčelník jim zakázal tam zůstat, protože se bál, že jejich bůžkové pak ztratí svůj vliv. Našli si proto místo asi kilometr za vesnicí, kde si postavili primitivní chatrče. Modlili se za duchovní průlom, ale nic se nedělo. Jejich jediným kontaktem s vesničany byl mladý chlapec, který jim směl dvakrát týdně prodávat kuřata a vejce.

Svea Floodová se ale rozhodla, že pokud jediný Afričan, se kterým může mluvit, je tento chlapec, bude mu vyprávět o Ježíši a

pokusí se ho k němu přivést. Naučila se jejich jazyk, mluvila s ním, a za nějakou dobu se jí to podařilo. Ale žádné další povzbuzení nepřišlo. Postupně se všichni nakazili malárií. Nakonec se Ericksonovi rozhodli, že už toho utrpení bylo dost a rozhodli se vrátit do bezpečí ústředí misie. Floodovi zůstali sami. Pak, uprostřed primitivních podmínek ve kterých žili, Sveas zjistila, že je těhotná. Narodila se jim holčička, kterou pojmenovali Aina. Porod však byl náročný a Svea byla oslabená malárií. Pro její organismus to byla příliš velká zátěž. Sedmnáctý den po porodu zemřela.

Pro jejího manžela Davida to byla poslední rána. Něco se v něm zlomilo. Vykopal hrob, pohřbil svou 27letou manželku, a vrátil se zpátky do ústředí misie. Aina svěřil do péče Ericksonovým a odjel zpátky do Švédska, zahořklý a s přesvědčením, že Bůh zničil jeho život.

Někdy se dějí tragické věci, a to i v životě těch, kdo touží po tom následovat Ježíše. Dobrým lidem se dějí špatné věci.

Někdy, třeba s odstupem, dokážeme rozeznat, že to co se nám zdálo těžké a k neunesení nakonec mělo svůj smysl. Tak to prožil Josef. Jeho bratři ho prodali do otroctví, byl nespravedlivě obviněn a zavřený do vězení. Prošel si peklem. Ale pak se všechno obrátilo a on se stal prvním po faraónovi a Pán Bůh si ho použil, aby zachránil nejen svoji rodinu, ale celý národ. A když potom k němu bratři přijdou s obavami, aby se jim nepomstil, Josef říká: **„Vy jste zamýšleli zlo, Bůh však zamýšlel dobro.“ (Gn. 50,20)** Všechno to zlé, co prožil, mělo svůj hlubší smysl, který se stal zřejmým ve chvíli, kdy to Hospodin obrátil v dobré.

Wilhelm Busch vyprávěl o horníkovi, který byl neznaboh, rouhal se Bohu a při jedné směně ho to zasypalo. Měl poškozenou páteř a jezdil pak na vozíku. A vydával pak svědectví a říkal: „Kdyby se mi to nestalo, zůstal bych ruhačem a šel bych do zatracení. Takhle mne moje neštěstí přivedlo k víře a já vím, že vše pomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha.“ Poznal, že i těžké věci slouží k dobrému.

A takovéto příběhy si připomínáme, když my sami požíváme něco zlého. Posilují naši víru, že nakonec se to, co prožíváme, obrátí v dobré. Má to nějaký skrytý smysl, který se ukáže, až tím projdeme. Třeba nás to přivede k hlubšímu poznání Boha a my pak budeme moci vyznat podobně jako Job: **„Jen z doslechu o tobě jsem slychal, teď však jsem tě spatřil vlastním okem.“ (Job 42,5)**

Ale někdy nedokážeme rozpoznat, jak slouží nebo sloužily k dobrému věci, které jsou těžké a které musíme ve svém životě nést. Někdy přijde do našeho života nebo do života našich blízkých

nemoc. Zpočátku jsem přesvědčen o tom, že se to spraví. Ale když to trvá dlouho a nic se nelepší, naděje na zlepšení se postupně vytrácí. A my se pak nedokážeme zbavit otázky: Je to opravdu tak, že milujícím Boha všechny věci slouží k dobrému?

To jsou těžké otázky. A my musíme pokorně přiznat, že na ně nedokážeme odpovědět, protože odpovědi na mnoho otázek neznáme. A dozvíme se je až v Božím království.

Ale čtème ten náš text až do konce, protože tam Pavel říká něco důležitého. Co je to vlastně to dobro? Je tam řečeno, že ti, kdo milují Boha jsou povoláni a předem vyhlédnutí.

To je první dobro: **Být povolán, být vyhlédnut Bohem.**

Jako druhé dobro tam je uvedeno **určení k tomu nést podobu Syna.**

Třetím dobrem je **ospravedlnění**, to znamená čistota před Bohem, čistota od hříchu.

A čtvrtým dobrem je **vedení do Boží slávy.**

Milujícím Boha všechno napomáhá k dobrému. Ale dobro tu není označeno jako zdraví, štěstí, spokojenost. Tak tomu rozumíme my. Dobro tu není chápáno jako mnoho úspěchů a splnění všech přání. Dobrem je povolání Boží, připodobňování obrazu Božího Syna, ospravedlnění od hříchu a uvedení do slávy Boží. A k tomu napomáhá všechno těm, kdo milují Boha.

Vše nás má vést k tomu, abychom se více podobali jeho Synu. Vše nás má vést k tomu, abychom se více podobali Pánu Ježíši v jeho lásce, dobrotě, mírnosti a tichosti, v jeho laskavosti, v jeho vztahu k Otci, v jeho čistotě, prostě ve všem. Abychom na sobě nesli podobu jeho Syna.

Bratři a sestry a tady se před námi objevuje jiná otázka. Dokonce možná ještě těžší: Jakou podobu to vlastně neseme? Čí podobu na naší tváři vidí lidé, se kterými se setkáváme, kteří se na nás dívají? Na tváři se odráží mnoho a člověk se nedokáže pořádně přetvařovat. U každého se objeví jeho pravá podoba. Kdo miluje Pána Ježíše, na jeho tváři se objevuje podoba Pána Ježíše a je čím dál zřetelnější.

Na začátku jsem zmínil příběh misionářského páru Davida a Svey Floodových. Ten příběh má svoje pokračování. Osm měsíců potom, kdy Svea Floodová zemřela, její manžel svěřil miminko Ericksonovým a odjel zpátky do Evropy, oba manželé Ericksonovi onemocněli a během několika dnů zemřeli. Malou Ainu si ale vzali jiní američtí misionáři, kteří změnili její švédské jméno na „Aggie“ a vzali ji s sebou do Ameriky. Když Aggie vyrostla, vystudovala biblickou školu, kde se také setkala s mladíkem Dewey Hurst, který se stal

jejím manželem. Oba se naplno zapojili do služby v církvi a po čase se její manžel stal ředitelem křesťanské školy v blízkosti Seattlu.

Jednoho dne dostala poštou švédský křesťanský časopis. Odesílatele neznala, a švédsky neuměla. Ale když jím listovala, upoutala ji jedna fotografie. Byla to fotografie prostého hrobu někde v divočině, kde na bílém kříži bylo jméno „Svea Flood“. Nechala si článek přeložit a dozvěděla se, že se v něm píše o misionářích, kteří kdysi dávno přišli do N'dolery, o narození bílé holčičky, smrti mladé matky a o jednom malém africkém chlapci, kterého Svea přivedla ke Kristu. Článek vyprávěl, že když tento chlapec vyrostl, stal se učitelem a přesvědčil náčelníka, aby ho nechal ve vesnici postavit školu. Postupně přivedl všechny děti ke Kristu. Děti vedly ke Kristu svoje rodiče, a nakonec i sám náčelník se stal křesťanem. V této vesnici bylo dnes 600 křesťanských věřících. To všechno kvůli oběti Davida a Svey Floodových.

Ale ani tady to ještě nekončí. Když Hurstovi slavili stříbrnou svatbu, škola jim věnovala dovolenou ve Švédsku. Aggie se tam snažila najít svého otce, a nakonec se jí to podařilo. David Flood se znovu oženil, narodily se mu další 4 děti, ale zcela propadl alkoholu. Nedávno měl mrtvici.

Setkání s nevlastními bratry a sestrou bylo pro Aggie velmi emotivní. Chtěla se ale setkat také se svým otcem. Ale varovali ji, že pokud s ním bude mluvit o Bohu, riskuje, že to nedopadne dobře. Byl stále zahořklý a ve své nové rodině zavedl pravidlo: „Nikdy nemluv o Bohu, protože Bůh mi všechno vzal.“ Aggie se ale nenechala odradit a vypravila se za ním na návštěvu. Vešla do špinavého bytu, ve kterém se válely prázdné lahve. U stěny na posteli ležel její starý otec. Zpočátku nevnímal, že někdo přišel, ale když ho oslovila, otočil k ní hlavu a protože se podobala své matce, okamžitě ji poznal. Začal plakat a řekl: „Aino, nikdy jsem tě nechtěl dát pryč.“ „Netrap se tím, tati,“ odpověděla, posadila se k němu na postel, jemně ho objala a řekla: „Bůh se o mě postaral.“

Okamžitě ztuhl a přestal plakat. „Bůh na nás všechny zapomněl. Zničil nám život.“ Otočil se od ní zpátky tváří ke zdi. Ale Aggie se nenechala odradit, pohládila ho po tváři a pokračovala: „Tati, nešli jste do Afriky marně. Maminka neumřela zbytečně. Ten malý chlapec, kterého jste přivedli k Ježíši, vyrostl, a získal celou vesnici pro Ježíše. Jediné semeno, které jste zasadili, stále rostlo a rostlo. Dnes je v té vesnici 600 domorodců, kteří patří Ježíši, protože vy jste byli věrní Božímu povolání ve svém životě. Tati, Ježíš tě miluje. Neení pravda, že ti chtěl zničit život.“ Starý muž se váhavě

otočil a podíval se znovu do očí své dcery. Nakonec se uvolnil a začal mluvit. A ještě ten den se vrátil k Bohu, kterého tolik let odmítal.

O několik let později se Hurstovi zúčastnili konference o evangelizaci, kde vystoupil představitel církve v Zaire, bývalém belgickém Kongu. Zastupoval církev reprezentující přibližně 110 000 členů a mluvil nadšeně o šíření evangelia v jeho zemi. Po skončení přednášky se mu Aggie představila a zeptala se ho, jestli někdy slyšel o jejích rodičích, Davidovi a Svee Floodových. Odpověděl: „Ano, dobře se na ně pamatuji. Já jsem ten chlapec, který jim nosil jídlo. Vaše matka Svea mě přivedla k Ježíši Kristu. Jsme za ni nesmírně vděční a ctíme její památku.“ Objal ji a pak pokračoval: „Musíte jet do Afriky, abyste to viděla na vlastní oči, protože vaše matka je tou nejnámější osobou v naší historii.“

Když se tam Aggie a její manžel vypravili, přivítal je jásající zástup vesničanů. Nejdramatičtější byl samozřejmě okamžik, kdy Aggie navštívila v doprovodu pastora hrob své matky. Klekla si na zem, aby se modlila a děkovala. Pastor pak při společném shromáždění později četl Ježíšova slova: „**Amen, amen, pravím vám, jestliže pšeničné zrno nepadne do země a nezemře, zůstane samo. Zemře-li však, vydá mnohý užitek.**“ (Jan 12,24) A pak slova ze žalmu „**Ti, kdo v slzách sejí, s plesáním budou sklízet.**“ (Ž. 126,5).

Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému.

My někdy nedokážeme porozumět tomu, co přichází do našeho života. Ale náš text nám připomíná, že i těžké věci nás ve svém důsledku mají vést k dobrému. A to dobré je, abychom se víc podobali svému Spasiteli. Bůh nás provádí chvílemi, které jsou těžké, aby nás přitěsalo do podoby svého Syna.

Až budeme jednou stát před Bohem, u jeho trůnu, bude si Bůh prohlížet naše tváře. A pak nám řekne: „Pojď dál, můj synu, moje dcero. Když se na tebe dívám, jak ty se podobáš mému Synu! Vejdí do mojí slávy.“ Anebo uslyšíme: „Odejdi! Ve tvém obličejí nevidím ani jediný rys svého Syna. Je tam vepsáno mnoho, ale nic, co by se podobalo jemu.“

Milujícím Boha všechno napomáhá k dobrému – aby nesli čím dál tím víc obraz Ježíše Krista a jeho podobu. Jestliže ho milujeme, nakonec všechny věci nás přivedou k němu blíž a budou nám tak k dobrému.

Modlitba: Pane Ježíši, děkujeme Ti, že nás provázíš na každém kroku našeho života. Neseš nás, když ztrácíme sílu a svítíš nám na cestu svým slovem, když nevíme jak dál. Prosíme, ved' nás, vyučuj

*nás, proměňuj nás, abychom se podobali Tobě a nesli čím dál tím víc
Tvůj obraz ve svém životě. Amen*